

L'horitzó subjectiu de Cotlliure

Els artistes tortosins **Leonardo Escoda i Pili Lanau** exposen, amb un grup coordinat per Tom Carr, al Museu d'Art Modern de Cotlliure, a França

TORTOSA Marina Pallàs

Va ser, probablement, la seua llum i l'encant d'un poble petit i particular el que ha atret tants artistes al llarg del temps. Cotlliure, pertanyent a la Catalunya Nord, on també està enterrat Antonio Machado, va ser un punt de concentració d'artistes el segle passat; artistes que es continuen sentint atrets per la seua atmosfera i tarannà singular avui en dia. Fa unes setmanes, un grup d'artistes comissariats per Joséphine Matamoros (nascuda a Godall) i coordinats per l'artista Tom Carr va congregar per preparar una exposició que va ser inaugurada el dia 5 de març i que es pot veure fins al dia 22 de maig: *L'horitzó invisible*, al Museu d'Art Modern de Cotlliure.

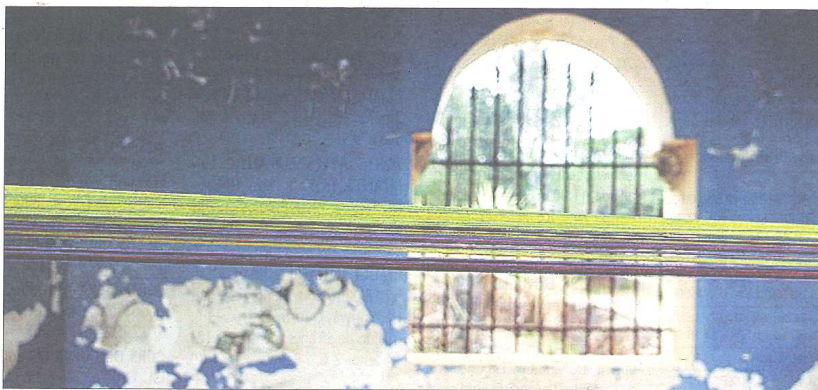
L'encarregat de portar-ho a terme va ser l'equip intergeneracional TCteamwork, format per Tom Carr (la passada tardor va realitzar una intervenció lumínica al convent de Santa Clara, a Tortosa), Pilar Lanau, Leonardo Escoda, Anna Llimós, Gaietà Mestieri i Carme Miquel. La directora del Museu, Joséphine Matamoros (que va finançar la restauració dels arcs del convent de Santa Clara), va proposar el tema i durant un any l'equip hi ha anat a fer treball de camp. L'exposició *L'horitzó invisible* es construeix al voltant d'una línia contínua com un material visible-invisible basat en un discurs intel·lectual d'art contemporani. La idea d'horitzó cobra especial sentit a Cotlliure. "Cotlliure és horitzó, és pur fauvisme, Matisse va estar allí", expliquen Pili Lanau i Leonardo Escoda al SETMANARI L'EBRE. "Té un sentit d'identitat important i un gran simbolisme, Cotlliure ha generat moltes imatges, va ser un espai amb molts artistes, té un paisatge canviant, amb vinyes al costat del mar, i una llum particular".

Els artistes apunten que l'horitzó sempre és metafòric, de cadascú, com un discurs interior. "I és invisible perquè cadascú té el seu concepte d'horitzó", diu Lanau, i concreta que "hi ha gent que de seguida pensa en el mar i jo penso en els Ports, per exemple; l'horitzó va canviant de posició i volíem un fil conductor que lligués aquesta idea".

La mostra es materialitza en un discurs molt democràtic. És un treball en equip, però els artistes insisteixen que no és una exposició col·lectiva. "És una idea feta pels sis, però on es veu l'imput de cadascú", detalla Lanau. "Però en un lloc per on han passat

L'exposició és un treball en equip que dona fruit a una exposició col·lectiva amb diferents espais i micro exposicions. / CEDIDES

tants artistes, què expliques que siga diferent? Vam decidir que l'espectador fos partícip, que fos interactiva, i l'interessant és fer l'espai i el museu teu, que forme part del teu discurs".

Quinze dies abans de la inauguració, a la qual van assistir també molts tortosins, el grup d'artistes va realitzar una estada per crear l'exposició. "Quan ja tens uns quadres fets, ja saps com serà, aniràs a penjar-los, però allà no sabem què passaria", apunta Escoda. "Fas tangible allò que tens al teu cap, però, de cop, surts del teu estudi i del teu llenguatge i et trobes que has de dialogar i oblidar el teu ego; és un flux d'energia molt potent", opina Lanau. A l'hora de preparar la mostra, Escoda afirma que "el nivell d'autoexigència era enorme per no caure en simplicitats, però et sents viu, estàs vivint aquelles dos setmanes exclusivament per a allò". Els artistes assegu-

L'exposició 'L'horitzó invisible' es construeix al voltant d'una línia contínua com un material visible-invisible basat en un discurs intel·lectual d'art contemporani

ren que ha sigut una experiència enriquidora, un punt clau en la seua trajectòria. "I hem viscut un respecte per la creació, allí ens hem sentit respectats per la nostra faena i això no passa sempre, allí dins s'aturava el temps i els espectadors n'eren conscients, és un lloc de reflexió", apunta Escoda. "L'art contemporani s'ha d'explicar com s'ha fet, però no s'imposa com l'ha de llegir l'espectador".

L'estada va ser un diàleg i un festeig. El museu consta de dos pisos i els artistes van desenvolupar el seu treball per tot ell. La idea de l'horitzó va ser expressada, sovint, amb fils de colors, amb estructures i línies; fils de vibrants colors que pertanyien a una antiga fà-

brica que empra les mateixes màquines restaurades de fa més d'un segle, a Sant Llorenç, on es feien les espartanyes catalanes. La fàbrica i el seu sentit identitari aporta la part més antropològica a aquest treball.

Els jocs de percepció visual inunden tota l'exposició, que juga de portes endins i de portes enfora. Es van fabricar tamborets de diferents nivells per veure, dret o assegut, una perspectiva diferent cada vegada. En una sala, l'espectador, amb un punt de voyeurisme, es pot atansar a un forat a una paret i podrà veure Cotlliure. Aquí mateix, els artistes també van col·locar una cinta adhesiva que recorre tot el perímetre de la sala i crea un joc d'ombres. "Aquell és un espai molt auster

on l'espectador té una part molt important, és part de l'obra", comenta Lanau.

Al segon pis hi ha una sala de color groc que recorda la llum especial de Cotlliure, però no està pintada; només és una massa pigmentada de vuit metres en una paret. El sòcol està fet amb perspectiva i punt de fuga, de forma que es fa gran o petit segons com es mira. "A l'hora de crear l'exposició, tots els del grup sumàvem punts de vista (cadascú veu les coses iguals i diferents) i havíem de decidir com volíem que es comportés en el discurs aquell espai que estàvem creant", concreta l'artista. Un cop van arribar al centre, però, algunes primeres idees van haver de readaptar-se.

Una de les altres sales principals és la de les micro instal·lacions; transparències i plàstics que caben en una mà i en què van intervenir els diferents artistes. Per a Escoda, aquesta és una de les parts més importants de l'exposició: "M'ha ajudat a definir un projecte de diferents persones, però amb la personalitat de cadascú", diu, i afegeix que "no crec en la col·lectivitat, sinó en la suma de les individualitats". Així mateix, els artistes van intervenir a l'exterior del centre i a la torre del segle XIII, que és una de les més reproduïdes de la pintura francesa, li van canviar la llum del rellotge.

"Tot és absolutament efímer, està tot dins del teu cap", explica Lanau. "És una aposta conceptual, un cop l'apartes d'allí es desfà, desfàs un sol fil... i ja no és res, és part de la màgia poètica", conclou Escoda.

Just abans de la cloenda de l'exposició, el 22 de maig, es farà una intervenció més, encara per definir. ■